

Als docent

En soms als leerling

Als docent

En soms als leerling

Mike Louwman

Schrijver: Mike Louwman
Coverontwerp: Ruben de Vrieze
ISBN: 9789402143843
© Mike Louwman

Inhoud

De laatste -	7
Als docent? -	10
Ouderwets -	12
Vergadering -	15
Niet op de hoogte -	17
Surveilleren -	19
Fluisteren -	21
Klassenverdeling -	23
Overtuigd -	26
Interview -	29
Ouderavond -	31
Zwemmen -	33
Schoolkrant -	36
Open dag -	39
Jong -	42
In beeld -	44
Tijdschema -	47
Voor jullie -	49
Toneel -	52
Klein Duimpje -	55
Buitenlandse reis -	58
Bel -	61
Kennismaking -	63
Examenstunt -	65
Kamp -	68
Klassenboek -	71
Telefoon -	74
Achterdag -	77

Tussenuur - 79
Snacken - 82
9 - 85
Op school geleerd - 88
Profvoetballer - 91
Loslaten - 93
Referaat - 95
Fan - 98
Diploma-uitreiking - 101
Voorspelling - 105
Liedje - 108
Flipperen - 111
Fotoboek - 113
Profielwerkstuk - 116
Te laat - 119
Toegift - 120

21-12-2015

De laatste

Vorige week, toen er workshops in plaats van lessen werden gegeven, ging het over de laatste trein. Die reed niet. En dat kon niet. Een groep onderbouwleerlingen had het hierover tijdens de workshop 'Filosofie 2.0', onder leiding van twee oud-leerlingen. Er rijdt altijd een laatste trein. Als de laatste trein uitvalt, dan verandert de voorlaatste trein in de laatste trein. 'Of er moet precies één trein rijden, dan is dat de laatste en die rijdt dan niet', klinkt het uit de mond van een meisje dat volgend jaar geen filosofie kan kiezen, tot haar en onze spijt.

Mijn laatste stukje zou ook niet rijden. Het vorige zou het laatste zijn, besloot ik, in stilte. Dezelfde dag nog ging ik op internet kijken naar de mogelijkheid om de teksten te bundelen. Ik weet niet waarom, maar ik wilde ze in de buurt hebben. Ik ging aan de slag. Om te beginnen moest ik alles doorlezen. Het is een gewoonte noch een plezier om mijn eigen stukjes terug te lezen, maar in dit geval heiligde het doel de middelen. Terwijl ik aan het lezen was, realiseerde ik me dat het laatste stukje toch nog moest vertrekken.

Ik voel me soms een leerling verpakt als docent, met diploma en al. Ik vind het lesgeven fantastisch, maar ook razend spannend en moeilijk en soms onwennig. Dit werd drie jaar geleden het vertrekpunt van de stukjes op alsdocent.blogspot.nl: mijn ervaringen als doorgewinterde leerling en beginnende docent.

In het begin waren er niet veel lezers. Dat maakte me ook niet zoveel uit. Pas toen het er meer werden, begon ik het belangrijk te vinden, zoals ik ook alleen in voetbal geïnteresseerd ben als PSV het goed doet.

Na een paar maanden nam ik op verzoek eens een stukje mee naar de les. Aan het begin van de les las ik het voor. Dat viel niet mee. Het is gek om iets van mezelf voor te lezen, om de nadruk te leggen op iets wat misschien alleen in mijn hoofd grappig, herkenbaar of mooi is. Maar ik vond het fijn dat ik leerlingen en later ook collega's als klankbord kon gebruiken voor mijn eigen verhalen.

Dankzij het voorlezen, het stijgende aantal lezers en vooral de vele leuke reacties besloot ik door te gaan. Dat was voor het eerst. Daar ben ik na ontelbare gestrande verhalen en projecten best trots op. En ik ben blij dat het me, volgens mij, gelukt is om de echt vertrouwelijke gebeurtenissen buiten beschouwing te laten, iets wat ik altijd heel belangrijk heb gevonden.

Ik ben iedereen dankbaar die de moeite neemt of heeft genomen om iets van mij te lezen. Ruben de Vrieze bedank ik in het bijzonder. Hij ontwierp, zonder het te

weten, de kaft. Ook aan Karlijn en aan klas 5v5 ben ik veel dank verschuldigd, voor hun commentaar op de eerste versie.

Ik overdrijf niet als ik zeg dat het schrijven en plaatsen van de teksten tot de leukste momenten van de week behoorden. Het was altijd spannend om de definitieve versie op internet te zetten en dan de reacties af te wachten. De spanning is met het uitbrengen van deze bundel weer terug.

Uit alle Alsdocent-verhalen heb ik er 43 geselecteerd. Ik hoop hiermee een goed beeld te geven van mijn ervaringen in het voortgezet onderwijs, als leerling, maar vooral als docent.

Veel plezier!

Mike

05-02-2013

Als docent?

Tijdens een excursie krijgen de leerlingen van de eerste klas een uurtje vrije tijd. 'Om de stad nog wat beter te leren kennen', hoor ik een docent hoopvol zeggen. De leerlingen willen maar één onderdeel van de stad beter leren kennen en dat is de fastfoodproductie. De meeste duiken de McDonalds in, een paar kiezen voor de KFC. Zo zitten vijf minuten na het startschot alle leerlingen in een straal van vijftig meter het Rotterdamse vet naar binnen te werken. Tussen de leerlingen zit één docent.

Aan het einde van de dag verzamelen we op het afgesproken punt. De bussen staan er nog niet. Er wordt gevoetbald. Ik wil ook voetballen. Ik doe mee. Een andere docent ook. De andere docent haakt na de eerste goal af. Ik niet. Ik zweet. Ik doe mijn trui uit. De leerlingen zijn beter. De bussen komen. Ik wil nog even. We worden gewenkt. Samen met de leerlingen loop ik richting de bussen. Intussen kijk ik in mijn tas naar de chocoladekoekjes voor onderweg. De leerlingen doen hetzelfde. Ik deel uit. Twee aan twee lopen we de bus in.

De volgende dag neem ik, in de klas, een telefoon in. Ik kijk naar het scherm. OSM! Online Soccer Manager. Dat speelde ik ook! Het is een geweldig spel. Je bent de manager van een voetbalteam, je vrienden van andere teams. Onderling sluit je overeenkomsten, onderhandel je over spelers en speel je wedstrijden. Het kost me moeite om de telefoon op mijn bureau te leggen – welk team zou de leerling zijn? Aan het einde van de les geef ik hem het toestel terug. Hij was Cambuur en hij moest vechten tegen degradatie. Ik had het met hem te doen. Ik kende het gevoel, ik was jarenlang RKC Waalwijk.

De les erop is de eerste les na de pauze. Leerlingen komen met meer spullen binnen dan ze kunnen tillen: broodjes, telefoons, jassen, mandarijnen, mutsen, blikjes, koptelefoons, boeken. Ik zeg dat dat natuurlijk nooit gaat passen. De leerlingen zijn onverstoort: 'Jawel hoor, komt goed.' Als even later alle leerlingen hun spullen hebben weggestopt, ben ik nog bezig mijn eigen koffiebekertjes en boterhamzakjes weg te gooien. Op mijn bureau is een bom ontploft. Net op tijd vis ik mijn contract tussen een stapel antwoordbladen. 'Ik ben mijn boek vergeten', hoor ik vanuit de linkerkant van de klas. Ik kijk in mijn tas en zucht. Ik ben ook mijn boek vergeten.

21-02-2013

Ouderwets

MSN-taal. Dat zei ik. MSN-taal. Ik had rekening gehouden met allerlei reacties of het gebrek eraan, maar dit had ik niet zien aankomen. De klas barst in lachen uit.

‘Dat bestaat niet meer, Mike!’ Roept een leerling.
‘Wat? MSN-taal?’
‘Nee! MSN! MSN bestaat niet meer’.

Ik kan mijn oren niet geloven. MSN bestaat niet meer? Er wordt wederom hard gelachen. ‘Echt al jaren niet meer’, wrijft een andere leerling het erin. Ik lach besmuikt mee, terwijl ik broed op een alternatieve term. Dat had ik beter niet kunnen doen. Na ‘sms-taal’ is de les ten dode opgeschreven.

MSN kwam tegelijk met mijn buitenboordbeugel: in de eerste klas installeerde ik het programma op mijn computer. Ik was fan van tekenfilms en van PSV en daarom heette ik Bugs Bruggink. Ik wilde eigenlijk Kezmanian Devil heten, maar die naam was al in gebruik.